

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 66/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], bez právneho zastúpenia proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/19/2024 z 31. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať mu trovy konania.

2. Sťažovateľ v sťažnosti označil ako svojho právneho zástupcu advokátku JUDr. Máriu Ančinovú, nepredložil však žiadnu plnú moc udelenú menovanej advokátke. Na základe doručeného potvrdenia o podaní návrhu na začatie konania pred ústavným súdom advokátka JUDr. Mária Ančinová oznámila, že sťažovateľa zastupovala len v konaní pred všeobecnými súdmi, avšak pre stratu dôvery nepristúpila k uzatvoreniu zmluvy o právnej pomoci ani plnej moci na zastupovanie a v jeho mene nepodala žiaden návrh.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Nové Zámky rozsudkom sp. zn. 18C/102/2021 z 1. decembra 2023 zamietol žalobu a sťažovateľovi ako žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti predmetnému rozsudku žalobkyňa podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7Co/19/2024 z 31. októbra 2024, ktorým zmenil rozhodnutie súdu

prvej inštancie a sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 4 800 eur s úrokom z omeškania a žalobkyni priznal aj 100 % náhradu trov konania.

4. Sťažovateľ uviedol, že od momentu doručenia napadnutého rozhodnutia jeho advokátke bol ubezpečovaný, že v jeho veci bude podané dovolanie, ale pre problémy v komunikácii s právnou zástupkyňou mu nie je jasné, či sa tak stalo. Lehota na podanie dovolania podľa jeho právnej zástupkyne mala uplynúť 16. januára 2025, podľa sťažovateľa rovnako tak aj lehota na podanie ústavnej sťažnosti. Sťažovateľovi nebolo dosiaľ doručené vypovedanie plnomocenstva.

5. Podľa sťažovateľa je napadnuté rozhodnutie nespravodlivé a nesprávne, pretože žalobkyňa odmietala všetky možnosti dohody pred podaním žaloby, ako aj počas súdneho konania, nepravdivo uvádzala, že bola sťažovateľom vyhodená z domu, v ktorom spoločne žili 17 rokov a ktorý opustila dobrovoľne. Na začiatku vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sťažovateľ ponúkol žalobkyni peňažnú sumu, ktorú však odmietla. Rovnako reagovala na jeho návrh, aby ukončili súdny spor s tým, že sťažovateľ prevedie na ňu jeho spoluvlastnícky podiel, pričom v prospech jej matky bude zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve doživotného bývania. Sťažovateľ z vlastných finančných zdrojov celý dom zrekonštruoval, zhodnotil a od žalobkyne si pri navrhovanom prevode spoluvlastníckeho podielu nenáročoval žiadnu odplatu. Napriek tomu jej krajský súd priznal náhradu „*akože nájomného*“ a sťažovateľ žalobkyni zaplatil súdom jej priznanú sumu aj s úrokmi.

6. Krajský súd podľa sťažovateľa vec nesprávne právne posúdil, a to v rozpore s vykonaným dokazovaním na okresnom súde, ktorý, naopak, vykonal dokazovanie úplne, spoľahlivo a riadne a svoje rozhodnutie správne odôvodnil na rozdiel od krajského súdu, ktorého odôvodnenie je nedostatočné, a to aj preto, lebo nevykonal žiadne nové dokazovanie na podporu svojich záverov odlišných od záverov okresného súdu.

7. Okresný súd správne ustálil, že žalobkyňa od roku 2017 žila s iným mužom, s ktorým čakala dieťa, a preto ani nemohla bývať v rodinnom dome, kde ďalej býval jej manžel – sťažovateľ. Napriek tomu jej nikto nebránil v užívaní jej spoluvlastníckeho podielu a tiež sa mohla v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu o nehnuteľnosť starať a udržiavať ju, čo je jej povinnosť, ktorú si neplnila. Napriek tomu jej odvolací súd priznal náhradu za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu.

8. Krajský súd právne posúdenie celej situácie odvodil od toho, že z dokazovania vykonaného okresným súdom vyplynuli iné logické súvislosti a závery, ktoré však nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je zmätočné a právne posúdenie odvolacím súdom nesprávne. Žiaden z vykonaných dôkazov v priebehu niekoľko rokov trvajúceho súdneho sporu ani sám osebe a ani v kontexte s inými vykonanými dôkazmi nezakladá právny rámec pre výrok súdu o povinnosti sťažovateľa zaplatiť žalobkyni sumu priznanú z titulu nadužívania spoluvlastníckeho podielu.

9. Vo svojom rozsudku sa krajský súd náležite nevysporiadal a nezrejmil, prečo vyhodnotil zistený skutkový stav inak ako prvostupňový súd a prečo dospel k úplne opačnému právnemu záveru.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu, ktorým zmenil prvoinštančné rozhodnutie a zaviazal sťažovateľa na zaplatenie sumy 4 800 eur s príslušenstvom z titulu nároku spoluvlastníka na náhradu za užívanie spoločnej veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu.

11. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd pripomína, že má v ústave a zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

13. Zákon o ústavnom súde v ustanoveniach upravujúcich osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti ako návrhu na začatie konania (§ 123 ods. 1) stanovuje, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen uvedením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, akým konkrétnym postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné). Zároveň ústavná sťažnosť musí byť podaná v zákonnej lehote. Práve na ten účel musí byť sťažovateľ pred ústavným súdom povinne právne zastúpený advokátom, a to v celom konaní (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde), teda už pri podávaní návrhu na začatie konania, ktorý je základom prejednaní veci ústavným súdom, a to pri viazanosti ústavného súdu rozsahom a dôvodmi podaného návrhu (tu ústavnej sťažnosti) podľa § 45 zákona o ústavnom súde. Dôvodom je, aby návrh označené zákonné náležitosti kvalifikovane splnil.

14. Ústavný súd konštatuje absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom (požiadavka plynúca z § 34 zákona o ústavnom súde). Oproti tomu sťažovateľ uvádza, že je právne zastúpený, čo označená advokátka vyvrátila (bod 2 tohto odôvodnenia). Problémy v komunikácii medzi klientom a jeho advokátom ústavný súd nie je kompetentný riešiť.

15. Ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na odstránenie nedostatku právneho zastúpenia (ktoré je zákonnou náležitosťou ústavnej sťažnosti) vzhľadom na sťažovateľovo nepravdivé tvrdenie existencie právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti, keď by neskoršie riadne podaná ústavná sťažnosť už aj tak nemohla byť podaná včas, teda podľa kritérií § 124 zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom ustanovených náležitostí.

17. Ústavný súd nad rámec skoršieho záveru považuje za potrebné uviesť, že ústavná sťažnosť by aj v prípade splnenia zákonom predpokladaných náležitostí bola odmietnutá ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažnostná argumentácia totiž spočíva v neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia do tej miery, že absentuje jasná a zrozumiteľná odpoveď na podstatné právne a skutkové otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, čo v súhrne zodpovedá porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie v kontexte dovolacieho dôvodu tzv. zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. S tým korešponduje aj tvrdenie sťažovateľa o tom, že dovolanie malo byť v tejto veci podané, pričom v takom prípade by o ňom mal rozhodnúť dovolací súd a ústavná sťažnosť by musela byť odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prejednanie a rozhodnutie o nej podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže právomoci ústavného súdu by predchádzala právomoc dovolacieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu